

quidem accitate ut fluit in aures partim
os sine Latina *Paraphrasi*, partim elucius vernaculo
in *cap. 1. 2. 3.*
Paraphrasi istius Orationis Catilinae.

Luculentum mihi testimonium experientia, communis rerum magistra, per
strenuissimi milites, quod verba exhortatoria fortitudinem vis non addunt, qui
eam non habent, quodq; per Imperatoris orationem acris et fortis exercitus ex
fiat, qui prius fuerat ignavus, qui prius fuerat timidus. Tanta namq; cuiuslibet
animositas in bello patere solet, quanta cuiusq; inest animo aut per naturam, aut
ex consuetudine, quae ipsa altera est natura. Et sane frustra hortaris eum, qui
neq; gloria cupido, neq; belli pericula ad plus aut minus faciendum excitant.
Officit et auribus, nocet timor animi, quoniam timentes ea non percipiunt, quae
ocurrunt. Sed vos ego huc advocavi, ut et causa vobis in memoriam reduceret
et causam consilii mei aperiret. Certè vos milites nostis omnes ac singuli, quoniam
sordida et ignavia Lentuli sit, quae et ipsi et nobis hanc cladem attulit: nostis
quoq; quod ego nequiserim proficisci in Galliam, dum auxilia ex urbe à Lentulo
Cethego diuq; post necem Ciceronis mittenda expecto. Nunc vero vos omnes
mecum intelligitis, quo in statu sit salus nostra, ostant nobis duo hostium exercitus
alter Antonii, ne fugiamus Romam versus: alter Metelli, ne fugiamus in Galli
am. Ductus ut commoremur in his locis, diuisi velimus, penuria et indigentia
frumenti diuturnaq; rerum ad victum pertinacitium prohibet. Sive igitur Romam
sive Galliam versus eamus, cum exercitu: armis ita aperienda. Vos, vos
proinde moneo, ut animo forti sitis atq; parato, cumq; in praelium iam ibitis, mi
nueritis, quod divitias, honorem, libertatem insuper atq; patriam in manibus
suis circumgestetis. Si vincimus, omnia loca nobis exiit tuta, patebunt
pida, quae civitate Romana gaudent; patebunt coloniae à Romanis deductae.
Sin minus eadem illa prospera, quae à me dicta sunt, adversa nobis, fiet
neq; locus, quoniam nusquam recipiamur, neq; amicus, quia nullum habebimus
quemlibet nostrum terret, nisi arma terant. Insuper non eadem, o milites, no
et illis nostris adversariis necessitudo imminet. Vos namq; ut in patriam,
quae exclusi sumus, recipiamur, pugnamus. Pugnamus, ut finis liberi, qui
vitutem dactenus ob es alienum servire coacti sumus: pugnamus, ut ductum
finis in viciis, in quibus fore esse desimus. Contra ea illi pugnant, ut pauci
tentiam suam conferrent. Quocirca audacius aggredimini facinus, memores
tutis prius à nobis obtenta existentes. Permissum quidem nobis est vivere
exilio, in Provincia scilicet Gallicana, sed non nisi cum summa vitae honore.
Quid? quod nonnulli vestrum frequenter opulentas divitias dicunt, Romae vis
cere potuerint, sed quoniam non nisi cum foeda bonorum amissione id fieri lic
rit, haec potius, quae incepimus, poterat potentes expugnaturi sequi decrevisse.
Quod si ergo desistere ab incipit dubitatis, opus vobis esse audacia, iudico, quoniam

non dabitur
mutavit bo
ctorem et
ga vestri
quam ab
no in praeli
unde verba
cum vos n
animi lan
tatis hono
Necessitas
fortis. In
loci huius
vos adeger
neve truci
fortissimor
effuso reli